

det høje Folketing noget Materiale til Bømmelse af, hvor usunde Forretningsforhold vi ere komne ind paa her i Landet, og de Herrer ville vide og have forhaabentlig tilgivet mig, at jeg tillod mig at trætte Dem ved 1ste Behandling med en Gennemgang af Krisens Historie og vore Bankers Politik, baade de store Bankers og de smaa Bankers Optræden i Byggesvindelen. Senere føjede jeg dertil Winther-Affæren, hvor jeg ønskede at slaa fast, at Spørgsmaalet om Tillidsmænd og Regnskabsaflæggelsernes Rigtighed maatte tages op. Dertil kom Spørgsmaalet om edsvorne Revisorer, og dernæst vendte jeg mig under Retsreformens Behandling til vore Sagførere, hvor jeg kom med adskillige Udtalelser, som jo ere blevne kvitterede af Højesteretssagfører Asmussen paa Sagførermødet med mere Iver end gammeltdags Elegance. Jeg ønsker kun der at sige, at helt Uret synes jeg ikke at have faaet. Jeg antager, at i Løbet af den korte Tid, de sidste 1½ eller 2 Aar, viser det sig, at der allerede er 60 af vore Sagførere mindst, der paa en eller anden Maade have faaet deres Navne frem offentlig paa en Maade, som ikke egentlig gør, at man har faaet Tillid til dem. Jeg skal nævne de Navne, som særlig ere blevne berømte: Peschardt, Alberti, Jensen-Faaborg, et Par Aarhus-Sagførere, det forleden Dag var galt med, en halv Snes Sagførere, der have voldt Detailhandlerbanken store Tab, og hvoraf nogle alt ere erklærede fallit, Sagfører Larsen, den Sagfører i Nibe, der spillede sammen med den ulykkelige Mand, der hængte sig, Sagfører Westergaard i Thy-Sparekassen osv. Jeg har her nævnt blot enkelte, som vare mig præsente i dette Øjeblik. De Herrer ville forstaa, at jeg fik mere Ret, end jeg kunde ønske. Naar jeg angreb disse Folk, var det ikke, fordi jeg havde noget ondt mod Sagførerne — jeg har gode Venner og kender fine Karakterer blandt dem. —, men saa var det, fordi jeg mente, at det var nødvendigt

(Alfred Christensen: Hvem ere de 10 Sagførere i Detailhandlerbanken?) Jeg ønsker ikke for disse Menneskers Skyld at nævne Navne, de ere ikke gaadede fallit endnu, men jeg er i Stand til det

(Alfred Christensen: Saa skulde De hellere lade det være!) Ja, jeg er villig til at nævne Navnene ogsaa udenfor denne Sal.

Endelig var der saa Albertis Administration, jeg kritiserede. Udenfor Rigsdagen optog jeg Forholdet i Detailhandlerbanken til Undersøgelse. Naar jeg

gjorde det, var det udelukkende af den Overbevisning, at denne Opgave skulde tages op, hvor ubehagelig den end er, thi det er altid ubehageligere at staa og angribe end at rose; man faar ikke saa mange Fjender, naar man roser. Dertil kom, at for vort Samfund, for hele vort Forretningsliv, for vort Omdømme i Udlandet var det nødvendigt at tage den Sag op, derfor tillod jeg mig at tale, og jeg tror, jeg talte i Tide.

Jeg maa nu gøre nogle Bemærkninger i Kontinuation af, hvad jeg sagde den Gang. „Berlingske Tidende“ havde forleden Dag en Korrespondent nede hos en af Europas bedste Mænd, Wiens Overborgmester, Dr. Lueger — jeg vilde ønske, vi havde en lignende Mand herhjemme, vi havde Brug for ham i dette Øjeblik. Dr. Lueger er en Mand, der har ført en meget haard Kamp med den wienske Bankklike og har ført den paa en Maade, der har bragt ham Sejr. Dr. Lueger udtalte sig til „Berlingske Tidende“s Korrespondent om Alberti-Affæren, og han siger: „Alberti-Affæren er kun mulig, hvor der er Bund derfor; den kan ikke optræde som et enkelt Fænomen, det viser jo ogsaa Bankkrisen.“ Han begynder at tale om denne og siger: „Vær ikke bange for at gaa til Bunds, den Sygdom, der har været, skal kureres, og dertil kræves, at alle de, der ikke arbejde for Magt, Ære, Penge, Titler eller Ordener, alle de, der holde af deres Fædreland, den arbejdende, den tænkende Middelstand, at den rejser sig og fejer Vindbeutlerne til Side“. Saaledes udtaler Dr. Lueger sig, og jeg maa sige, at i, hvad Wiens Overborgmester siger, er der ikke saa lidt rigtigt, man skal gaa dybt og undertiden tage haardt. Det er muligt, og det er bedst selvfølgelig, at der skal være Fløjlshandske over Jernnæven, men Jernnæven skal være der. Kampen vil blive svær, og Opgaven stor, fordi Sammenholdet jo er stærkt overalt. Selvfølgelig ville de Folk, der ere kompromitterede, holde sammen og ville søge at dække hinanden; og ogsaa de, der ikke ere kompromitterede, selv udmærkede Hædersmænd, ville dække, fordi man holder jo mest af at dække sine Venner. Og i dette lille Land ere vi jo alle Venner, naar vi da ikke tilfældigvis hade hinanden; for de, der have Ledelsen i dansk offentligt Liv, kunne ikke undgaa at kende hinanden. Det højtærede Reformparti ved det selv af egen sørgelig Erfaring, hvor svært det er at modstaa